

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 lutego 2019 roku

Sąd Okręgowy w Poznaniu w Wydziale III Karnym w składzie:

Przewodniczący: SSO Izabela Dehmel

Protokolant: prot. sąd. Izabela Kozińska

przy udziale Prokuratora Prokuratury Rejonowej w Złotowie J. B. (1)

po rozpoznaniu w dniu 08.12.2017r., 17.04.2018r., 16.07.2018r., 05.02.2019r., 8.02.2019r. na rozprawie sprawy:

1. P. P. (1)

ur. (...) w Z.

syna W. i E. zd. W.

oskarżonego o to, że:

działając wspólnie i w porozumieniu z I. P. (1) w styczniu 2016 roku w celu osiągnięcia korzyści majątkowej wprowadził w błąd E. i J. B. (2) co do faktu posiadania i zamiaru zapłaty 420 tysięcy złotych i doprowadził do zawarcia umowy sprzedaży nieruchomości położonej w K. przy ul. (...) zgodnie z aktem notarialnym Repertorium A 390/2016 sporządzonym w Kancelarii Notarialnej w J., a następnie wraz z I. P. (1) nie dokonał płatności za nieruchomość, działając w ten sposób na szkodę E. i J. B. (2) w wysokości 420.000 zł co stanowi mienie znacznej wartości

tj. o czyn z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k.

2. I. P. (1) zd. W.

ur. (...) w P.

córki J. i B. zd. M.

oskarżonej o to, że:

działając wspólnie i w porozumieniu z P. P. (1) w styczniu 2016 roku w celu osiągnięcia korzyści majątkowej wprowadziła w błąd E. i J. B. (2) co do faktu posiadania i zamiaru zapłaty 420 tysięcy złotych i doprowadziła do zawarcia umowy sprzedaży nieruchomości położonej w K. przy ul. (...) zgodnie z aktem notarialnym Repertorium A 390/2016 sporządzonym w Kancelarii Notarialnej w J., a następnie wraz z P. P. (1) nie dokonała płatności za nieruchomość, działając w ten sposób na szkodę E. i J. B. (2) w wysokości 420.000 zł co stanowi mienie znacznej wartości

tj. o czyn z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k.

1. Uznaje oskarżonych **I. P. (1)** i **P. P. (1)** za winnych tego, że w dniu 29 stycznia 2016r. w J., działając wspólnie i w porozumieniu, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, za pomocą wprowadzenia w błąd co do posiadania środków pieniężnych i zamiaru dokonania zapłaty, doprowadzili E. i J. małżonków B. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem znacznej wartości w ten sposób, że aktem notarialnym Repertorium A numer (...) I. P. (1) nabyła od E. i J. B. (2) nieruchomość położoną w K. przy ul. (...), zobowiązując się do zapłaty tytułem ceny sprzedaży kwoty 420.000 zł najpóźniej do dnia 28 lutego 2016r. wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie do dnia zapłaty, jednocześnie na

podstawie powyższego aktu w zakresie tego zobowiązania I. P. (1) i P. P. (1) poddali się solidarnie egzekucji, przy czym nie mieli środków finansowych i zamiaru wywiązania się z zaciągniętego zobowiązania, czym działali na szkodę E. i J. małżonków B. tj. przestępstwa z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 294 § 1 k.k. wymierza:

- oskarżonej I. P. (1) karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności,

- oskarżonemu P. P. (1) karę 2 (dwóch) lat i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności.

2. Na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k. i art. 70 §1 k.k. wykonanie orzeczonej w stosunku do oskarżonej I. P. (1) kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesza na okres 3 (trzech) lat próby.

3. Na podstawie art. 73 §1 k.k. oddaje oskarżoną I. P. (1) w okresie próby pod dozór kuratora sądowego.

4. Na podstawie art. 72 §1 pkt 1 k.k. zobowiązuje oskarżoną I. P. (1) do informowania kuratora o przebiegu okresu próby z częstotliwością jeden raz na 6 (sześć) miesięcy.

5. Na podstawie art. 627 k.p.k. i § 11 ust. 1 pkt 2, ust. 2 pkt 5, § 17 pkt 1 i 2 w zw. z § 11 ust. 7 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności adwokackie z dnia 22.10.2015r. zasądza od oskarżonych P. P. (1) i I. P. (1) solidarnie na rzecz oskarżycielki posiłkowej E. B. kwotę 4.200 (cztery tysiące dwieście) zł stanowiącą wydatki z tytułu ustanowienia pełnomocnika.

6. Na podstawie art. 627 k.p.k. i § 11 ust. 1 pkt 2, ust. 2 pkt 5, § 17 pkt 1 i 2 w zw. z § 11 ust. 7 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności adwokackie z dnia 22.10.2015r. zasądza od oskarżonych P. P. (1) i I. P. (1) solidarnie na rzecz oskarżyciela posiłkowego J. B. (2) kwotę 4.200 (cztery tysiące dwieście) zł stanowiącą wydatki z tytułu ustanowienia pełnomocnika.

7. Na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. i art. 17 ust. 1 ustawy z dnia 23.06.1973 r. o opłatach w sprawach karnych zwalnia oskarżonych P. P. (1) i I. P. (1) w całości od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych i nie wymierza im opłaty.

SSO Izabela Dehmel

UZASADNIENIE

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Aktem notarialnym z dnia 26 listopada 2015 roku Repertorium A nr 7673/2015 zawartym przed notariuszem M. K. w Kancelarii Notarialnej przy ulicy (...) w P., I. P. (1) nabyła od współwłaścicieli R. B. i L. B. oraz W. G. (1) prawo użytkowania wieczystego nieruchomości położonych w miejscowości P. gm. D. o łącznej powierzchni 15,5481 ha, dla których Sąd Rejonowy w Strzelcach Krajeńskich prowadzi księgę wieczystą numer (...). Cena przedmiotu sprzedaży stanowiącego udział do 1/2 części w prawie użytkowania wieczystego nieruchomości należącego do L. i R. małżonków B. ustalona została na kwotę 184.000 zł. Natomiast cena przedmiotu sprzedaży stanowiącego udział do 1/2 części w prawie użytkowania wieczystego nieruchomości należącego do W. G. (2) ustalona została na kwotę 246.000 zł. Kupująca I. P. (1) zobowiązała się zapłacić cenę sprzedaży do dnia 20 stycznia 2016 roku, jednocześnie oświadczyła, że co do obowiązku zapłaty ceny sprzedaży w kwocie 184.500 zł, na rzecz L. i R. małżonków B. oraz co do zapłaty części ceny sprzedaży w kwocie 246.000 zł na rzecz W. G. (3) poddaje się egzekucji z niniejszego aktu stosownie do treści art. 777 § 1 pkt. 4 k.p.k. Jednocześnie sprzedający oświadczyli, że zobowiązują się z uzyskanej ceny sprzedaży spłacić kwotę zadłużenia wobec syndyka masy upadłości (...) S.A w upadłości likwidacyjnej w Z. oraz wobec Gminy D., zabezpieczonych hipotekami ustanowionymi na nieruchomości.

E. B. i J. B. (2) w 2011 roku zakupili dom jednorodzinny w stanie surowym, położony w K. przy ul. (...), dla której Sąd Rejonowy w Złotowie prowadzi księgę wieczystą pod numerem (...). Nieruchomość wyremontowali ze środków własnych, a w pracach wykończeniowych pomagał im wieloletni znajomy W. P.. W tym samym roku E. i J. B. (2)

wyjechali na stałe do Niemiec. W styczniu 2016 roku, z uwagi na pobyt za granicą podjęli decyzję o sprzedaży domu za pośrednictwem agencji nieruchomości. Wtedy też do J. B. (2) zadzwonił P. P. (1) – syn W. P. informując, że jest zainteresowany zakupem nieruchomości, gdyż jego żona ma nadwyżki gotówkowe w związku z prowadzoną działalnością gospodarczą i chciałaby zainwestować je w jakąś nieruchomość. Strony ustaliły cenę nieruchomości na 420.000 zł, P. P. (1) zadeklarował, że płatność nastąpi w dniu zawarcia umowy oraz, że zajmie się wszystkimi formalnościami niezbędnymi do zawarcia umowy sprzedaży, w tym ustaleniem terminu u notariusza.

W dniu 29 stycznia 2016 roku E. i J. B. (2) spotkali się z P. i I. P. (1) w Kancelarii Notarialnej K. P. w J.. Wtedy też P. P. (1) poinformował E. i J. B. (2), że płatność nie nastąpi, tak jak było wcześniej uzgodnione w dniu podpisania umowy lecz przelewem najpóźniej do dnia 28 lutego 2016 roku. I. i P. P. (1) zapewniali sprzedających, że oczekują na przelew pieniędzy na ich rzecz, co pozwoli im na dokonanie płatności. E. i J. B. (2) pomimo, że byli zaskoczeni taką sytuacją, wyrazili zgodę na powyższe. Mieli, bowiem zaufanie do P. P. (1), który był synem ich długoletniego znajomego i wobec jego zapewnień, co do chwilowego braku środków byli przekonani o uczciwych zamiarach kupujących.

Aktem notarialnym Repetytorium A numer (...) I. P. (1) nabyła od E. i J. B. (2) działkę nr (...) zabudowaną budynkiem mieszkalnym jednorodzinny o powierzchni około 110 m² położonego w K. przy ul. (...). Cenę sprzedaży strony określiły na kwotę 420.000 zł, I. P. (1) zobowiązała się do zapłaty ceny sprzedaży najpóźniej do dnia 28 lutego 2016 roku wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie do dnia zapłaty z majątku osobistego oraz majątku objętego wspólnością małżeńską, na co P. P. (1) wyraził zgodę i w zakresie tego zobowiązania I. i P. P. (1) poddali się w akcie notarialnym solidarnie egzekucji w trybie 777 § 1 pkt. 4 k.p.c. Jednocześnie z uwagi na zaufanie, jakim darzyli kupujących E. i J. B. (2) poza powyższym zabezpieczeniem, nie żądali wprowadzenia do umowy innego zabezpieczenia zapłaty ceny sprzedaży, w szczególności poprzez ustanowienie hipoteki.

Po dokonaniu zakupu nieruchomości, na przełomie stycznia i lutego 2016 roku P. P. (1) złożył w (...) sp. z o.o. zajmującej się udzielaniem pożyczek, wniosek o udzielenie pożyczki gotówkowej w kwocie 300.000 zł, gdzie formą zabezpieczenia miało być przewłaszczenie na rzecz pożyczkodawcy nieruchomości położonej przy ul. (...) w K.. (...) sp. z o.o. A. P. (1) po sprawdzeniu księgi wieczystej przedmiotowej nieruchomości, odmówił udzielenia pożyczki, z uwagi na fakt, że I. P. (1) nie figurowała w niej jako właścicielka. Po dokonaniu wpisu prawa własności nieruchomości na rzecz I. P. (1), P. P. (1) ponownie złożył wniosek o udzielenie pożyczki, który został rozpatrzony pozytywnie. W dniu 09 lutego 2016 roku I. i P. P. (1) podpisali z (...) sp. z o.o. umowę pożyczki o nr (...), na kwotę 200.000 zł, na okres sześciu miesięcy, zobowiązując się do spłaty w terminie do dnia 09 sierpnia 2016 roku kwoty 249.000 zł, stanowiącej całkowity koszt pożyczki. Jednocześnie, tytułem zabezpieczenia wierzytelności, aktem notarialnym z dnia 09 lutego 2016 roku Repetytorium A Nr (...), w kancelarii notarialnej notariusza R. F. w L., I. i P. P. (1) podpisali z (...) sp. z o.o. umowę przeniesienia własności nieruchomości położonej przy ul. (...) w K., której wartość określili na kwotę 325.000 zł. Jednocześnie co do obowiązku zwrotu całej kwoty pożyczki z kosztami w wysokości 249.000 zł w terminie do dnia 09 sierpnia 2016 roku poddali się na rzecz (...) sp. z o.o. rygorowi egzekucji wprost z aktu na podstawie art. 777 §1 pkt 4 k.p.c.

P. i I. P. (1) spłacili na rzecz (...) sp. z o.o. kwotę 2.000 zł po czym zaprzestali dokonywania wpłat.

Pod koniec lutego 2016 roku, w związku ze zbliżającym się terminem płatności J. B. (2) kontaktował się telefonicznie i poprzez wiadomości sms z P. P. (1), który zapewniał go, że dokona płatności w ustalonym terminie, co jednakże nie nastąpiło. J. B. (2) nadal kontaktował się z P. P. (1), który niewykonanie płatności tłumaczył problemami z urzędem skarbowym, każdorazowo zapewniał go, że dokona przelewu w niedługim czasie. W dniu 09 marca 2016 roku P. P. (1) za pośrednictwem wiadomości mms, przesłał do J. B. (2) potwierdzenie przelewu z dnia 7 marca 2016 roku z rachunku (...) Spółka z o.o. na kwotę 20.000 zł, która to kwota nigdy nie wpłynęła na rachunek bankowy E. i J. B. (2). W dniu 15 marca 2016 roku J. B. (2) ponownie skontaktował się z P. P. (1) pytając kiedy nastąpi płatność, na co otrzymał odpowiedź, że zostały wystawione zlecenia przelewu, dodatkowo został uprzedzony o możliwości kontaktowania się przez pracowników (...) Banku (...), celem potwierdzenia transakcji, przy czym również w tym terminie żadne środki pieniężne nie wpłynęły na rachunek sprzedających. Następnie w dniu 22 marca 2016 roku P. P. (1) wysłał do J. B. (2) wiadomość sms, w której poinformował, że w dniu 29 marca 2016 roku przeleje kwotę 200.000 zł i w dniu 31

marca 2016 roku kwotę 220.000 zł, przy czym zwłokę w płatności nadal uzasadniał problemem z urzędem skarbowym. Również we zadeklarowanych terminach I. i P. P. (1) nie dokonali żadnej płatności.

W marcu 2016 roku E. i J. B. (2) spotkali się z P. P. (1) w kancelarii adwokackiej reprezentującej pokrzywdzonych. Podczas spotkania P. P. (1) zobowiązał się do zapłaty całej kwoty ze sprzedaży nieruchomości w terminie 7 dni. Tego samego dnia E. i J. B. (2) otrzymali od swojego pełnomocnika informację, że własność nieruchomości położonej w K. przy ul. (...) została przeniesiona przez I. P. (1) na rzecz firmy zajmującej się udzielaniem pożyczek, jako zabezpieczenie udzielonej pożyczki w kwocie 200.000 zł.

W dniu 25 marca 2016 roku pełnomocnik E. i J. B. (2) skierował do Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Z. (...)– D. S., wniosek o wszczęcie egzekucji. Komornik zajął kolejno rachunki bankowe należące do I. P. (1), jednakże wyegzekwowano jedynie kwotę 912 zł z tytułu zajęcia rachunku bankowego w (...) Bank (...) S.A. Jednocześnie Naczelnik Urzędu Skarbowego P. – (...) w P. w związku z zajęciem wierzytelności w dniu 28 kwietnia 2016 roku poinformował komornika o wystąpieniu nadwyżki podatku naliczonego nad należnym w podatku od towarów i usług wynikającej z deklaracji VAT-7 za miesiąc 02/2016, złożonej przez I. P. (1). Kolejno pismem z dnia 30 sierpnia 2016 roku Naczelnik Urzędu Skarbowego P. – (...) w P. poinformował komornika o nieuznaniu zajęcia wierzytelności, z uwagi na brak wierzytelności, która może zostać skutecznie zajęta, a co spowodowane było złożeniem przez I. P. (1) korekty deklaracji w podatku od towarów i usług (...)–7K za pierwszy kwartał 2016 roku. Komornik zajął również udziały I. P. (1) w spółkach (...) sp. z o.o., (...) sp. z o.o. oraz (...) sp. z o.o. Ponadto, po sprawdzeniu majątku ruchomego należącego do I. P. (1), w dniu 22 września 2016 roku komornik udał się do miejsca jej zamieszkania w P., O.. R. 128/19, w celu dokonania zajęcia będących jej własnością dwóch samochodów osobowych. W miejscu zamieszkania I. P. (1) D. S. zastał kobietę przedstawiającą się jako opiekunka dziecka, która twierdziła, że I. P. (1) jest na spotkaniu biznesowym. Komornik, jeszcze raz w tym samym dniu udał się do miejsca zamieszkania I. P. (1), jednakże nikt nie otworzył drzwi. W związku z powyższym pozostawił w drzwiach wezwanie w trybie art. 801 k.p.c., na które I. P. (1) nie zareagowała, nie skontaktowała się, ani nie stawiała się u komornika. W miejscu wykonywania czynności nie ujawniono samochodów należących do I. P. (1), w związku z czym ich zajęcie było i do chwili obecnej pozostaje bezskuteczne.

W dniu 19 kwietnia 2018 roku, w sprawie o sygn. akt XIV C 708/16 przed Sądem Okręgowym w Poznaniu XIV Wydział Cywilny z siedzibą w P. w sprawie z powództwa E. i J. B. (2) przeciwko (...) sp. z o.o. w W. został wydany wyrok uznający za bezskuteczną w stosunku do powodów umowę przeniesienia własności nieruchomości na zabezpieczenie oraz ustanowienie tytułu egzekucyjnego położonej w K. przy ul. (...), dla której nieruchomości prowadzona jest księga wieczysta numer (...), zawartą w formie aktu notarialnego Repetytorium A (...), sporządzonego w dniu 9 lutego 2016 r. między pozwaną, a dłużnikiem I. P. (1) z pokrzywdzeniem powodów, którym przysługuje wierzytelność w wysokości 420.000,00 zł z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 28 lutego 2016 roku do dnia zapłaty z tytułu aktu notarialnego z dnia 29 stycznia 2016 roku Repetytorium A (...), zaopatrzonego w klauzulę wykonalności z dnia 23 marca 2016 roku postanowieniem Sądu Rejonowego w Złotowie w sprawie sygn. I Co 231/16. Wyrok nie jest prawomocny.

Przeciwko P. P. (1) prowadzone były następujące postępowania egzekucyjne:

- Km 749/08, wszczęte 14.05.2008r., należność główna 1.010,40 zł,
- Km 2256/08, wszczęte 08.04.2008r., należność główna 10.590,51,
- Km 2272/08, wszczęte 18.12.2008r., należność główna 7.803,44 zł,
- Km 652/09, wszczęte 24.03. (...), należność główna 23.881,57 zł,
- Km 833/09, wszczęte 20.04.2009r., należność główna 9.006,61 zł,
- Km 834/09, wszczęte 20.04.2009r., należność główna 100 zł,

- Km 877/09, wszczęte 28.04.2009r., należność główna 1.825,41 zł,
- Km 893/09, wszczęte 29.04.2009r., należność główna 10.315,77 zł,
- Km 1038/09, wszczęte 19.05.2009r., należność główna 15.265,63 zł,
- Km 1076/09, wszczęte 27.05.2009r., należność główna 22.828,13 zł,
- Km 1284/09, wszczęte 01.07.2009r., należność główna 1.897,71 zł,
- Km 1630/09, wszczęte 05.08.2009r. , należność główna 2.920,09 zł,
- Km 2170/09, wszczęte 12.11.2009r., należność główna 2.281,95 zł,
- Km 122/10, wszczęte 08.01.2010r., należność główna 21.329,43 zł,
- Km 163/10, wszczęte 12.01.2010r., należność główna 25.671,33 zł,
- Km 1133/10, wszczęte 02.07.2010r., należność główna 4.655,08 zł,
- K. 393/11, wszczęte 15.11.2011r., należność główna 380 zł, egzekucja bezskuteczna,
- Km 883/11, wszczęte 18.03.2011r., należność główna 1.507,60 zł, egzekucja bezskuteczna,
- Km 1304/12, wszczęte 07.09.2012r., należność główna 22.712,04 zł, egzekucja bezskuteczna,
- Km 1397/12, wszczęte 20.09.2012r., należność główna 271,41 zł, egzekucja bezskuteczna,
- Km 1470/12, wszczęte 02.10.2012r., należność główna 3.984,85 zł, egzekucja bezskuteczna,
- Km 1632/12, wszczęte 02.11.2012r., należność główna 3.495,67 zł, egzekucja bezskuteczna,
- Km 558/13, wszczęte 19.04.2013r., należność główna 14.564 zł, egzekucja bezskuteczna,
- Km 812/13, wszczęte 12.06.2013r., należność główna 5.084,76 zł, egzekucja bezskuteczna,
- Km 993/13, wszczęte 31.07.2013r., należność główna 16.910,56 zł, egzekucja bezskuteczna,
- Km 994/13, wszczęte 31.07.2013r., należność główna 8.807,06 zł, egzekucja bezskuteczna,
- K. 7/14, wszczęte 24.03.2014r., należność główna 330 zł, egzekucja bezskuteczna,
- Km 967/14, wszczęte 13.10.2014r., należność główna 3.768,44 zł, egzekucja bezskuteczna,
- Km 162/16, wszczęte 14.03.2016r., należność główna 2.002,19 zł,
- Km 101/17, wszczęte 30.01.2017r., należność główna 8.916,84 zł,
- Km 717/17, wszczęte 26.06.2017r., należność główna 31.395,19 zł,
- Km 1643/17, wszczęte 06.12.2017r., należność główna 4.514,92 zł.

W dniu 04 września 2018 roku do Sądu Okręgowego w Poznaniu wpłynął akt oskarżenia przeciwko I. P. (1) i P. P. (1) oskarżonym o to, że działając wspólnie i w porozumieniu, w 2015 roku w P., mając uzgodniony podział ról, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, nakłonili pokrzywdzonych R. B., L. B. i W. G. (3) do zawarcia umowy uzgadniającej z nimi warunki zawarcia niżej wymienionej umowy, a następnie I. P. (1) zawarła w dniu 26 listopada 2015 roku w formie aktu notarialnego przed notariuszem M. K. w Kancelarii Notarialnej przy ulicy (...) w P. umowę nabycia prawa

użytkowania wieczystego działek o łącznej powierzchni 15,5481 ha stanowiącego własność współwłaścicieli R. B. i L. B. oraz W. G. (2), czym wprowadzili ich w błąd co do zamiaru i możliwości wywiązania się z zapłaty ceny 184.500 zł na rzecz R. B. i L. B. oraz ceny 246.000 zł na rzecz W. G. (3), czym doprowadzili pokrzywdzonych do niekorzystnego rozporządzenia mieniem znacznej wartości, tj. o przestępstwo z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k.

P. P. (1) ma 35 lat, ma wykształcenie średnie, z zawodu jest informatykiem, jest żonaty, posiada na utrzymaniu dwoje małoletnich dzieci, prowadzi własną działalność gospodarczą pod firmą (...) sp. z o.o. z siedzibą w K.. Jest współpracownikiem w działalności gospodarczej zarejestrowanej na żonę I. P. (1) w firmie (...). Obecnie nie osiąga żadnych dochodów, nie jest właścicielem żadnej nieruchomości.

P. P. (1) był karany:

- wyrokiem Sądu Rejonowego w Pile VIII Zamiejscowy Wydział Karny w Złotowie z dnia 11kwietnia 2013 r. sygn. akt VIII K 249/13 za przestępstwo z art. 54 § 2 k.k.s.,

- wyrokiem Sądu Rejonowego w Pile VIII Zamiejscowy Wydział Karny w Złotowie z dnia 12 kwietnia 2013 r. o sygn. akt VIII K 411/13 za przestępstwo z art. 225 § 2 k.k.,

- wyrokiem Sądu Rejonowego w Drawsku Pomorskim dnia 3 marca 2014 r. o sygn. akt II K 846/13 za przestępstwa z art. 286 § 1 k.k. i art. 270 § 1 k.k.,

- wyrokiem Sądu Rejonowego w Pile z dnia 30 grudnia 2013 r. o sygn. II K 1097/13 za przestępstwo z art. 286 § 1 k.k., art. 297 § 1 k.k., art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k.,

- wyrokiem Sądu Rejonowego Poznań – Grunwald i Jeżyce w Poznaniu z dnia 23 września 2015 r. o sygn. VIII K 390/15 za przestępstwo z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k.,

- wyrokiem Sądu Rejonowego w Złotowie z dnia 12 października 2016 r. o sygn. akt II K 846/15 za przestępstwo z art. 286 § 1 k.k.,

- wyrokiem Sądu Rejonowego w Złotowie z dnia 02 lutego 2018 r. o sygn. II K 13/18 za przestępstwo z art. 54 ust. 2 k.k.s.

P. P. (1) od dnia 22 listopada 2018 roku jest tymczasowo aresztowany do sprawy PR 2 Ds. 3109/18 prowadzonej przez Prokuraturę Rejonową P. i J. w P..

I. P. (1) ma 34 lata, posiada wykształcenie wyższe, jest mężatką, ma na utrzymaniu dwoje małoletnich dzieci, obecnie pracuje dorywczo, otrzymuje świadczenie 500+ na jedno dziecko. I. P. (1) nie była dotychczas karana.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie następujących dowodów:

- częściowo wyjaśnień oskarżonych:

- P. P. (1) k. 60 - 61, 350 - 353, 654 - 655,

- I. P. (1) k. 101-102;

- zeznań pokrzywdzonych:

- E. B. k. 38 - 39, 355 - 357,

- J. B. (2) k. 42 - 43, 350 - 355;

- zeznań świadków:

- A. P. (1) k. 44 - 45,
- D. S. k. 212 - 215, 388 – 391;
 - dokumentów:
- kopii aktu notarialnego dot. umowy sprzedaży nieruchomości k. 11 - 16,
- wydruku z (...) dotyczący działalności gospodarczej (...) k. 17,
- wydruku z (...) dotyczący działalności gospodarczej (...) I. P. (1) k. 18, - wydruku z księgi wieczystej nieruchomości k. 19 – 25, k. 74 - 80,
- kopii aktu notarialnego dot. umowy przeniesienia własności nieruchomości na zabezpieczenie oraz ustanowienie tytułu egzekucyjnego wraz z umową pożyczki k. 47, - wydruku z wiadomości (...) k. 66,
- wydruku wiadomości SMS k. 67 - 69,
- odpisów dokumentów w sprawach egzekucyjnych KM 287/16 k. 98, 99, 158, 160-163, 165-168, 169, 170, 171-173, 176-181,
- danych o karalności P. P. k. 126 – 126v, 364 -366, I. P. k. 127, 363,
- pisma z Urzędu Skarbowego P. – (...) k. 174,
- wydruku z KRS spółki (...) sp. z o.o. k. 204-205,
- wydruku z konta bankowego (...) Banku (...) w Z. Oddział w K. J. i E. B. k. 222,
- wyroku Sądu Okręgowego w Poznaniu XIV Wydział Cywilny z/s w P. z dn. 19.04.2018r., sygn. XIV C 708/16,
- odpisu aktu notarialnego Rep. A nr (...) k. 635 – 641, Rep. A nr 7673/2015 k. 642 – 650,
- odpis aktu oskarżenia k. 627 – 630,
- akta Km 287/16.

Oskarżony P. P. (1) zarówno w toku postępowania przygotowawczego, jak i przed Sądem nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu, jednocześnie złożył wyjaśnienia w których zaprezentował własną wersję zdarzeń.

Wyjaśnienia oskarżonego był wiarygodne w części, w jakiej potwierdził fakt nabycia przez I. P. (1) prawa użytkownika wieczystego nieruchomości gruntowych położonych w miejscowości P. gm. D., nieruchomości stanowiącej własność E. i J. B. (2), jak również zawarcia umowy pożyczki z (...) sp. z o.o. wraz z umową przeniesienia własności nieruchomości położonej przy ul. (...) w K. tytułem zabezpieczenia wiarygodności pożyczkodawcy. Wyjaśnienia te znalazły w pełni odzwierciedlenie w dokumentach w postaci aktu notarialnego z dn. 26.11.2015r. Repertorium A nr 7673/2015, aktu notarialnego z dn. 29.01.2016r. Repetytorium A numer (...), umowy pożyczki nr (...) z dn. 09.02.2016r. oraz aktu notarialnego Repetytorium A Nr (...), które to dokumenty zarówno w zakresie ich wiarygodności, jak i treści nie były kwestionowane przez strony w toku procesu, a co za tym idzie zawarte w nich zapisy i wynikające z nich okoliczności należało uznać za bezsporne.

W pozostałym zakresie wyjaśnienia oskarżonego nie zasługiwały na przymiot wiarygodności.

W pierwszej kolejności nie zasługiwały na wiarę wyjaśnienia P. P. (1), co do tego, że jego małżonka I. P. (1) posiadała w chwili zawarcia umowy majątek pozwalający na zapłatę ceny 420.000 zł za nieruchomość zakupioną od E. i J. B. (2). I. P. (1) w momencie zawierania umowy z pokrzywdzonymi tj. w dniu 29 stycznia 2016r.

posiadała zobowiązanie w wysokości 430.500 zł wynikające z nabycia prawa użytkowania wieczystego nieruchomości położonych w miejscowości P. gm. D., które zgodnie z postanowieniami aktu notarialnego z dnia 26 listopada 2015r. Repertorium A nr 7673/2015 winna wykonać do dnia 20 stycznia 2016r., czego nie uczyniła i w tym zakresie pozostawała w zwłoce. W dniu 09 lutego 2016r. I. P. (1) zawarła dodatkowo umowę pożyczki na kwotę 200.000 zł, którą spłaciła w minimalnym zakresie, co również potwierdza, że nie miała środków finansowych na spłatę zaciągniętych zobowiązań.

Jako niewiarygodne ocenić należało również twierdzenia oskarżonego, co do przyczyn niedokonania płatności za zakupioną od E. i J. B. (2) nieruchomość. P. P. (1) wskazał, bowiem że nieruchomości położone w miejscowości P. gm. D. zostały zakupione z zamiarem ich dalszej odsprzedaży konkretnemu klientowi, przy czym transakcja miała mieć miejsce jeszcze w listopadzie 2015r. (a więc bezpośrednio po ich zakupie), następnie przesunięta została na styczeń 2016r., finalnie jednak, na skutek wycofania się klienta, nie doszła do skutku. Jednocześnie P. P. (1) wyjaśnił, że kwota 200.000 zł uzyskana z tytułu pożyczki zawartej z (...) sp. z o.o. w znacznej części zainwestowana została w nieruchomość w P., w celu podwyższenia jej wartości rynkowej w operacie szacunkowym. Powyższe wyjaśnienia ocenić należy jako nielogiczne i wzajemnie wykluczające się. Z jednej strony oskarżony twierdził, że już w listopadzie 2015r. kiedy planowana była sprzedaż, rynkowa wartość nieruchomości wynosiła około 1.500.000 zł, jednocześnie wskazywał, że dopiero środki uzyskane z pożyczki, a zainwestowane najwcześniej w lutym 2016r., miały spowodować wzrost jej wartości do deklarowanego poziomu. Powyższe jednoznacznie wskazuje, że w momencie zawierania umowy sprzedaży nieruchomości z E. i J. B. (2) P. P. (1) nie miał realnego źródła dochodu, z którego on lub jego małżonka mogli sfinansować jej zakup. Wbrew twierdzeniom oskarżonego, nie sposób przy tym przyjąć, że E. i J. B. (2) wiedzieli o wysokości zobowiązań I. i P. P. (1) z tytułu zakupu prawa użytkowania wieczystego nieruchomości w P., braku środków na dokonanie zapłaty za nieruchomość w K. i zamiarze zaciągnięcia przez nich pożyczki w instytucji finansowej. E. i J. B. (2), w toku całego postępowania w sposób rzeczowy i konsekwentny wskazywali, że P. P. (1) zamiar zakupu od nich nieruchomości tłumaczył chęcią zainwestowania środków pochodzących, z prowadzonej przez I. P. (1) działalności gospodarczej, a także, że niedokonanie płatności w dniu zawarcia aktu notarialnego, jak również w ustalonym w akcie terminie tłumaczył problemami związanymi z rozliczeniem w urzędzie skarbowym. Faktem jest, że E. i J. B. (2) z racji długoletniej znajomości darzyli P. P. (1) zaufaniem, czego dowodem jest chociażby niedomaganie się ustanowienia dodatkowych zabezpieczeń przysługującej im wierzytelności, jednakże twierdzenia oskarżonego, że E. i J. B. (2) przed podpisaniem aktu notarialnego zostali przez niego poinformowani o całokształcie sytuacji majątkowej zarówno jego, jak i I. P. (1), brzmią wręcz nedorzecznie. Nie sposób, bowiem przyjąć, że pokrzywdzeni znając wysokości wymagalnych zobowiązań I. i P. P. (1), jak również wiedząc, że zamierzają oni zaciągnąć kolejne zobowiązanie na kwotę 200.000 zł, którego zabezpieczeniem miała być nieruchomość w K., bez jakichkolwiek realnych zabezpieczeń zdecydowałiby się na zawarcie tak skrajnie niekorzystnej i ryzykownej umowy, której przedmiotem był dom stanowiących dorobek ich życia. Przyjęcie takiego założenia pozostawałoby w sprzeczności nie tylko z zasadami doświadczenia życiowego lecz elementarnymi zasadami racjonalnego myślenia. Powyższe pozwala, zatem dać wiarę pokrzywdzonym, że byli oni przeświadczeni o dobrej sytuacji finansowej I. i P. P. (1), co więcej jako wiarygodne przyjęli, że odroczenie terminu płatności wynika z krótkotrwałych problemów związanych z rozliczeniem z urzędem skarbowym. Co istotne, P. P. (1) w wiadomościach sms wysyłanych do J. B. (2) informował go o problemach w urzędzie skarbowym (k. 67), co jedynie wzmacnia wiarygodność relacji pokrzywdzonych i jednoznacznie wskazuje, że właśnie takie tłumaczenie oskarżony obrał w celu zawarcia umowy sprzedaży z odroczonym terminem płatności. Tym samym wyjaśnienia oskarżonego złożone przed Sądem, w których jako źródło finansowania zakupu domu w K. wskazywał sprzedaż nieruchomości w miejscowości P. uznać należało za niewiarygodne, mające stworzyć pozory działania oskarżonych w dobrej wierze i wykazanie, że przyczyną niezrealizowania zobowiązań było niepowodzenie biznesowe.

Analiza wyjaśnień oskarżonego, zdaniem Sądu wskazuje również na próbę manipulowania faktami, które nie miały pierwszorzędnego znaczenia z punktu widzenia oceny zasadności zarzutu stawianego oskarżonym, jednakże w sposób ogólny rzutowały na ocenę ich postępowania. I tak, P. P. (1) zaprzeczył by powodem niezwrócenia nadpłaty podatku VAT było wycofanie przez I. P. (1) wniosku o zwrot podatku, co miało podważać zasadność twierdzeń o zamiarze uniknięcia zajęcia wierzytelności w ramach prowadzonego przez pokrzywdzonych postępowania egzekucyjnego.

Jakkolwiek twierdzenia oskarżonego są prawdziwe, o tyle podkreślić należy, że niemożność zajęcia wierzytelności wynikała z faktu złożenia przez oskarżoną korekty deklaracji VAT-7K za I kwartał 2016 i niewykazania w niej nadpłaty podatku, która to wierzytelność mogłaby podlegać zajęciu. Dodatkowo, P. P. (1) wskazał, że z pożyczki uzyskanej z (...) sp. z o.o. z kwoty 200.000 zł I. P. (1) faktycznie otrzymała jedynie 160.000 zł, a pozostała część została potrącona tytułem prowizji. Powyższe pozostaje w jawnej sprzeczności z treścią umowy pożyczki, w której łączna wysokość odsetek i kosztów ustalona została na kwotę 49.000 zł, całkowita kwota do spłaty wynosiła 249.000 zł, a harmonogramem spłat obok należności głównej przewidywał ratalną spłatę prowizji (k. 47).

Reasumując, w części w jakiej wyjaśnienia oskarżonego P. P. (1) zostały uznane za niewiarygodne, Sąd uznał, że stanowiły one przyjętą przez niego linię obrony i miały na celu podważenie zasadności stawianego mu zarzutu, a w konsekwencji uniknięcie odpowiedzialności karnej.

Oskarżona I. P. (1) w toku postępowania przygotowawczego nie przyznała się do popełnienia zarzucanego jej czynu i odmówiła składania wyjaśnień. Przed Sądem oskarżona nie składała wyjaśnień, z uwagi na jej niestawienie na rozprawach, jednocześnie Sąd odczytał wyjaśnienia I. P. (1) złożone w toku śledztwa (k. 385).

Sąd uznał za wiarygodne w całości zeznania pokrzywdzonych **E. B. i J. B. (2)**. Zeznania te były spójne i konsekwentne w toku całego postępowania, wzajemnie ze sobą korespondowały i uzupełniały się, nadto znalazły odzwierciedlenie w rzeczowym materiale dowodowym w postaci dokumentów i jako takie stanowiły podstawę ustaleń faktycznych w sprawie.

Po pierwsze jako wiarygodne Sąd uznał zeznania pokrzywdzonych odnoszące się do okoliczności, w jakich podjęli rozmowy dotyczące sprzedaży domu z P. P. (1), faktu ustalenia przez oskarżonego terminu podpisania umowy u notariusza, jak również jej podpisania, a które w żaden sposób nie były kwestionowane przez P. P. (1).

W świetle postanowień aktu notarialnego repetytorium A nr (...) z dnia 29 stycznia 2016r., którego treść, jak również prawidłowość przeprowadzenia czynności przez notariusza nie były przez strony podważane, jako bezsporne uznać należało również zeznania pokrzywdzonych odnoszące się do ustalonych pomiędzy stronami warunków umowy sprzedaży.

Sąd dał również wiarę zeznaniom pokrzywdzonych, co do tego, że w momencie sprzedaży nieruchomości nie zdawali sobie sprawy ze złej sytuacji majątkowej I. P. (1) i P. P. (1), który zapewniał ich, że powodem zakupu nieruchomości jest chęć zainwestowania nadwyżki finansowej wypracowanej przez I. P. (1) w ramach prowadzonej działalności gospodarczej, jak również że pozostawali w przeświadczeniu, że płatność nastąpi w dniu podpisania aktu notarialnego, a co wydaje się jak najbardziej naturalne w sytuacji gdy zakup miał nastąpić za gotówkę. W tym kontekście wiarygodnie brzmią również twierdzenia E. i J. B. (2) w zakresie, w jakim wskazywali, że o niemożności dokonania zapłaty w dniu podpisania umowy dowiedzieli się dopiero u notariusza, na co wyrazili zgodę, a co uzasadniali szczególną relacją, jaka łączyła ich z rodziną P.. Wobec bezspornego faktu, że E. i J. B. (2) znali od wielu lat W. P. – ojca oskarżonego, jak również jego samego, jest rzeczą jak najbardziej naturalną, że darzyli oskarżonego pełnym zaufaniem i wierzyli w jego zapewnienia zarówno co do jego sytuacji majątkowej, jak również dokonania zapłaty w ustalonym terminie. W tym miejscu należy dodatkowo podkreślić, że dla ustalenia odpowiedzialności karnej oskarżonych za zarzucane im przestępstwo oszustwa bez istotnego znaczenia pozostaje, w którym faktycznie momencie (w kancelarii notarialnej, czy w ramach wcześniejszych negocjacji) strony ustaliły sposób i termin zapłaty ceny, istotna pozostaje jedynie ocena, czy oskarżeni mieli zamiar i jednocześnie realną możliwość wywiązania się z zaciągniętych zobowiązań w ustalonym terminie, który to termin finalnie zaakceptowany został przez sprzedających. Z tego też powodu, Sąd oddalił wnioski dowodowy obrońcy oskarżonego o przesłuchanie w charakterze świadka K. P. – notariusza przed którym zawarty został akt notarialny sprzedaży nieruchomości, na okoliczność przebiegu czynności notarialnych związanych z podpisaniem aktu notarialnego Rep. A nr (...), w szczególności dotyczących uzgodnień odnoszących się do sposobu i terminu płatności, ceny sprzedaży oraz zabezpieczenia zapłaty ceny sprzedaży. W świetle niekwestionowanych przez strony zapisów przedmiotowego aktu, jak również potwierdzenia przez E. i J. B. (2), że wyrazili zgodę na dokonanie zapłaty w odroczonej terminie płatności, jak również nie żądali dodatkowego

zabezpieczenia wierzytelności należało przyjąć, że okoliczności, na które przesłuchana miałaby zostać świadek zostały udowodnione zgodnie z twierdzeniami oskarżonego, a celem złożenia przedmiotowego wniosku było niezasadne przedłużenie postępowania. Sąd oddalił również wniosek dowodowy obrońcy o uzupełniające przesłuchanie E. i J. B. (2), na okoliczność uzgodnień dotyczących sposobu i terminu płatności za nieruchomości objętą aktem notarialnym Rep. A nr (...). Pokrzywdzeni na powyższą okoliczność złożyli szczegółowe zeznania, które Sąd w oparciu o przedstawioną wyżej argumentację, uznał za wiarygodne, dodatkowo powyższa kwestia, na co Sąd wskazał powyżej, nie miała istotnego znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy, co łącznie uzasadniało przyjęcie, że wniosek ten również zmierzał do przedłużenia postępowania.

W tym miejscu podkreślić należy raz jeszcze, że nie sposób przyjąć by pokrzywdzeni, znając faktyczną sytuację majątkową i finansową I. i P. P. (1) zdecydowali się na sprzedaż przedmiotowej nieruchomości ustalając odroczone termin płatności, a do tego nie żądali realnego zabezpieczenia wierzytelności, chociażby poprzez ustanowienie hipoteki. Kwestia ta poruszona została w części dotyczącej oceny wiarygodności wyjaśnień oskarżonego, a zaprezentowana tam argumentacja pozostaje w pełni aktualna. Dodatkowo wskazać należy, że o istnieniu po stronie pokrzywdzonych dużego zaufania do oskarżonych, jak również braku ich świadomości, co do ich faktycznej sytuacji majątkowej i finansowej świadczy również fakt, że J. B. (2) po upływie terminu płatności kontaktował się z P. P. (1) telefonicznie i poprzez wiadomości sms, których treść jednoznacznie wskazuje na przekonanie o prawdziwości zapewnień oskarżonego, co do wykonania zobowiązania, jak również spotkał się z nim w kancelarii adwokackiej pełnomocnika pokrzywdzonych, gdzie ustalony został kolejny siedmiodniowy termin na dokonanie zapłaty. Dopiero informacja od pełnomocnika o przeniesieniu przez I. P. (1) własności nieruchomości na rzecz podmiotu trzeciego spowodowała złożenie przez pokrzywdzonych w dniu 25 marca 2016r. wniosku o wszczęcie egzekucji, a następnie zawiadomienia o możliwości popełnienia przestępstwa, co w odmiernej sytuacji z pewnością nastąpiłoby znacznie wcześniej.

Sąd dał wiarę zeznaniom świadka **A. P. (1)** – przedstawiciela firmy (...) sp. z o.o., jako że były one spójne, logiczne i korespondowały ze zgromadzonym materiałem dowodowym. A. P. (1) w sposób szczegółowy opisał pierwszą próbę uzyskania pożyczki przez oskarżonych, wskazał powody dla których wniosek został rozpatrzony negatywnie, jak również podał okoliczność zawarcia w dniu 09 lutego 2016r. umowy pożyczki o nr (...) oraz umowy przeniesienia własności nieruchomości na zabezpieczenie wierzytelności. Okoliczności i warunki zawartych umów potwierdza treść umowy pożyczki nr (...) oraz aktu notarialnego repetytorium A – Nr (...), a pozostałe okoliczności wskazywane przez świadka nie były kwestionowane w toku procesu. Nie sposób przyjąć, że A. P. (1), nie będąc wiązany z żadną ze stron postępowania, narażając się na odpowiedzialność karną złożył fałszywe zeznania przedstawiając wersję zdarzenia w sposób korzystny bądź niekorzystny dla którejkolwiek z nich.

Jako wiarygodne Sąd ocenił zeznania świadka **D. S.**, który w sposób rzeczowy opisał przebieg postępowania egzekucyjnego, prowadzone w ramach niego czynności, które to okoliczności znalazły odzwierciedlenie w aktach o sygn. Km 287/16. D. S. potwierdził również fakt prowadzenia postępowań egzekucyjnych przeciwko W. P. i P. P. (1), co również znalazło potwierdzenie w przedłożonej przez niego na żądanie Sądu dokumentacji. Zeznania świadka, łącznie ze zgromadzonym materiałem rzeczowym w postaci dokumentów stanowiły spójną i logiczną całość i jako takie stanowiły podstawę ustaleń faktycznych w niniejszej sprawie.

Świadek **W. P.** na etapie postępowania sądowego skorzystał z prawa do odmowy składania zeznań.

Za w pełni wiarygodną Sąd uznał opinię biegłego sądowego K. F. z dnia 16 sierpnia 2017r., której przedmiotem była wycena wartości nieruchomości zabudowanej położonej przy ul. (...) w K. sporządzonej na potrzeby postępowania przed Sądem Okręgowym XIV Wydział Cywilny z siedzibą w P. o sygn. XIV C 708/16. Została ona sporządzona w sposób fachowy i rzetelny, przez osobę dysponującą specjalistyczną wiedzą i doświadczeniem zawodowym, a zawarte w niej wywody są jasne, pełne i nie zawierają błędów logicznych, dodatkowo nie były kwestionowane przez strony w toku procesu. W tym miejscu wskazać należy, że Sąd oddalił wniosek obrońcy I. P. (1) o przesłuchanie biegłego K. F., gdyż powyższa okoliczność nie miała znaczenia dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy. Strony zawarły umowę sprzedaży nieruchomości i w zgodny sposób ustaliły cenę na kwotę 420.000 zł. Zgodnie z treścią art. 353¹ Kodeksu

cywilnego w zakresie zawierania umów cywilnoprawnych obowiązuje swoboda zawierania umów, co oznacza, że strony mogły ustalić cenę w dowolnej wysokości. Jednocześnie zaznaczyć trzeba, że cena sprzedaży ustalona przez strony korespondowała z rynkową jej wartością, która, zgodnie z wyceną dokonaną przez biegłego oszacowana została na kwotę 431.000 zł. Doświadczenie życiowe wskazuje, że przy dokonywaniu sprzedaży nieruchomości strony negocjują warunki umowy, czego skutkiem może być obniżenie ceny nieruchomości – w tym przypadku o kwotę kilkunastu tysięcy złotych. Powyższa okoliczność nie ma jednak znaczenia, gdyż jak wskazano wcześniej, strony obowiązywała swoboda zawiera umów, a wartość przedmiotu sprzedaży nie została przez strony zakwestionowana w toku postępowania.

W pełni wiarygodnymi były w ocenie Sądu zgromadzone w toku całego postępowania dokumenty. Ich autentyczność oraz wiarygodność nie budziły wątpliwości Sądu, dowodów tych nie kwestionowały także strony w toku postępowania, a Sąd nie znalazł podstaw, by czynić to z urzędu.

Sąd zważył, co następuje:

I. P. (1) i P. P. (1) zostali oskarżeni o to, że w dniu 29 stycznia 2016 r., działając wspólnie i w porozumieniu w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wprowadzili w błąd E. i J. B. (2) co do faktu posiadania i zamiaru zapłaty kwoty 420.000,00 złotych i doprowadzili do zawarcia umowy sprzedaży nieruchomości położonej w K. przy ul. (...), zgodnie z aktem notarialnym Repetytorium A (...) sporządzonym w Kancelarii Notarialnej w J., a następnie nie dokonali płatności za nieruchomość, działając w ten sposób na szkodę E. i J. B. (2) w wysokości 420.000,00 zł, co stanowi mienie znacznej wartości, tj. o przestępstwo z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k.

Nie budziło wątpliwości Sądu, że oskarżeni I. P. (1) i P. P. (1) wypełnili swoim zachowaniem znamiona przestępstwa oszustwa.

Przestępstwo z art. 286 §1 k.k. jest przestępstwem powszechnym. Zachowanie sprawcy polega na wprowadzeniu w błąd innej osoby w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, przy czym z jednej strony jest ono nakierowane na osobę, która dokonuje niekorzystnego rozporządzenia własnym lub cudzym mieniem, z drugiej zaś strony na mienie, które sprawca uzyskuje w wyniku rozporządzenia.

Z powyższego wynika, że przestępstwo opisane w art. 286 § 1 k.k. jest przestępstwem materialnym, którego skutkiem jest niekorzystne rozporządzenie mieniem, przy czym nie jest koniecznym osiągnięcie przez sprawcę korzyści majątkowej z niekorzystnego rozporządzenia mieniem. Wprowadzenie w błąd należy rozumieć natomiast jako zachowanie prowadzące do wywołania (powstania) u danej osoby błędu, a więc fałszywego odzwierciedlenia rzeczywistości w świadomości tej osoby, przy czym przed podjęciem działania przez sprawcę, pokrzywdzony nie ma błędnego wyobrażenia o rzeczywistości. Nieprawidłowe odzwierciedlenie rzeczywistości w świadomości rozporządzającego mieniem ma być więc rezultatem postępowania sprawcy. Ustawa nie zawiera przy tym jakichkolwiek ograniczeń, co do sposobów w wyniku zastosowania, których następuje wprowadzenie w błąd, jednocześnie nie jest wymagane, by sprawca podejmował szczególne czynności polegające na działaniu podstępny, istotnym jest bowiem tylko to, by sposób ten miał wywołać w konkretnym podmiocie wyobrażenia o stanie rzeczy, który nie odpowiada prawdzie.

Od strony podmiotowej przestępstwo oszustwa jest przestępstwem umyślnym kierunkowym, ponieważ przepis wymaga, by sprawca działał „w celu osiągnięcia korzyści majątkowej”. Przypisując sprawcy popełnienie przestępstwa określonego w art. 286 § 1 k.k. wykazać zatem należy, że obejmował on swoją świadomością i zamiarem bezpośrednim (kierunkowym) nie tylko to, że wprowadza w błąd inną osobę (względnie wyzyskuje błąd), ale także i to, że doprowadza ją w ten sposób do niekorzystnego rozporządzenia mieniem i jednocześnie chce wypełnienia tych znamion.

I. i P. P. (1) wprowadzili J. i E. B. w błąd co do możliwości i zamiaru wywiązania się z przyjętego zobowiązania. W tym miejscu zaznaczyć należy, że co prawda stroną umowy sprzedaży była jedynie I. P. (1), jednakże w świetle zgromadzonego materiału dowodowego oczywistym dla Sądu jest, że głównym inicjatorem zakupu nieruchomości od pokrzywdzonych był P. P. (1). To właśnie on skontaktował się z J. B. (2) i poinformował go o chęci nabycia

nieruchomości wskazując, na swoją dobrą sytuację finansową i tłumacząc, że ma to być inwestycja środków pieniężnych wypracowanych w działalności prowadzonej przez I. P. (1). Z poczynionych ustaleń faktycznych wynika natomiast, że zarówno I. jak i P. P. (1) w momencie zawarcia umowy sprzedaży nieruchomości nie posiadali środków pieniężnych, jak również nie uzyskiwali dochodu, który pozwoliłby na zaspokojenie wierzytelności E. i J. B. (2) w wysokości 420.000 zł. Co więcej, posiadali dług wynikający z zakupu w dniu 25 listopada 2016r. prawa użytkownika wieczystego nieruchomości położonych w miejscowości P. gm. D. w łącznej wysokości 430.000 zł, przy czym na chwilę podpisywania aktu notarialnego z E. i J. B. (2), co do tego zobowiązania pozostawali w zwłoce. Nadto, na co wskazują zeznania komornika D. S., jak i dokumentacja dotycząca postępowań egzekucyjnych, wobec P. P. (1) od lat toczą się postępowania egzekucyjne, z których przynajmniej część okazała się bezskuteczna. Oznacza to, że P. P. (1) jest osobą od lat zadłużoną i nie posiada zdolności zarobkowych i możliwości finansowych pozwalających na zaspokojenie swoich wierzycieli. Zatem twierdzenia P. P. (1) o dobrej sytuacji finansowej i dysponowaniu „nadwyżką gotówkową” pozwalającą na zakup nieruchomości były nieprawdziwe, jednocześnie miały wywołać u pokrzywdzonych przekonanie o możliwości zaspokojenia ich roszczeń.

Z poczynionych ustaleń faktycznych wynika również, że oskarżeni nie mieli faktycznej możliwości zapłaty ceny w ustalonym przez strony terminie tj. najpóźniej do dnia 28.02.2016r., albowiem nie dysponowali środkami pieniężnymi na spłatę długu. Co więcej, zaledwie kilkanaście dni po podpisaniu aktu notarialnego kupna nieruchomości od E. i J. B. (2), zaciągnęli pożyczkę w kwocie 200.000 zł, której zabezpieczeniem było przewłaszczenie dopiero co zakupionej nieruchomości.

Nie sposób przy tym przyjąć, że E. i J. B. (2) znając faktyczną sytuację majątkową i finansową oskarżonych zdecydowałiby się na sprzedaż im nieruchomości z odroczonym terminem płatności, a tym bardziej nie żądali realnego zabezpieczenia swojej wierzytelności. Kwestia ta omówiona już została szczegółowo, w części dotyczącej oceny wiarygodności wyjaśnień oskarżonego, a powielanie prezentowanej tam argumentacji jest zbędne. W tym miejscu jeszcze raz należy jedynie zaakcentować, że w świetle zasad racjonalnego myślenia i doświadczenia życiowego jest nieprawdopodobne, by pokrzywdzeni zdawali sobie sprawę, że złej sytuacji finansowej oskarżonych, a tym bardziej z zamiaru zaciągnięcia kolejnego zobowiązania, którego zabezpieczeniem miała być sprzedawana przez nich nieruchomość. W takiej sytuacji należałoby, bowiem przyjąć, że z pełną świadomością sprzedali dorobek swojego życia wiedząc, że otrzymanie zapłaty, a tym bardziej w terminie jest nierealne.

Ocena zachowania oskarżonych, w świetle poczynionych ustaleń faktycznych pozwala również przyjąć, że nie mieli oni zamiaru dokonania zapłaty za zakupioną nieruchomość, a pomimo tego zarówno przed zawarciem umowy sprzedaży, jak i w terminie późniejszym wielokrotnie zapewniali pokrzywdzonych, że uregulują swoje zobowiązania, przy czym do momentu upływu ustalonego w akcie notarialnym terminu, dodatkowo zapewniali o terminowej spłacie.

Bezspornym jest, że jeszcze przed upływem terminu płatności oskarżeni otrzymali z (...) sp. z o.o. kwotę 200.000 zł z tytułu udzielonej pożyczki i pomimo tego nie przeznaczyli jej w żadnym zakresie przynajmniej na częściowe uregulowanie zobowiązania wobec pokrzywdzonych, co więcej rozdysponowali ją na rzekome wydatki związane z działalnością gospodarczą, a która to okoliczność nie została nawet uprawdopodobniona. P. P. (1) wskazywał również, że środki pieniężne na dokonanie zapłaty za zakupioną nieruchomość pochodzić miały ze sprzedaży prawa użytkownika wieczystego nieruchomości w miejscowości P. gm. D., a co miało na celu wykazanie istnienia po stronie oskarżonych możliwości i zamiaru wykonania ciężącego na nich zobowiązania. Wyjaśnienia te, o czym była już mowa, Sąd uznał za niewiarygodne, tym niemniej odniesienie się do powyższej kwestii w świetle omawianego znamienia przestępstwa oszustwa jest konieczne. Już w świetle wyjaśnień P. P. (1) jako bezsporne należy uznać, że w chwili podpisywania aktu notarialnego z E. i J. B. (2) tj. w dniu 29 stycznia 2016r. oskarżeni wiedzieli, że nie sprzedadzą nieruchomości w P., a co za tym idzie do dnia zapłaty tj. 28 lutego 2016r. nie będą mieli pieniędzy na dokonanie zapłaty. Tym samym tłumaczenia oskarżonego o posiadaniu realnego źródła finansowania brzmią gołosłownie i w żaden sposób nie tylko nie wskazują, lecz nawet nie uprawdopodobniają, że niewywiązanie się z zaciągniętego zobowiązania wynikało z przyczyn od oskarżonych niezależnych.

Oczywistym jest również to, że I. P. (1) zawarła umowę kupna nieruchomości w celu osiągnięcia korzyści majątkowej i korzyść taką osiągnęła. Oskarżona uzyskała, bowiem prawo własności nieruchomości wartej 420.000 zł, która to nieruchomość stanowiła niemalże natychmiast przedmiot przewłaszczenia w związku z zawarciem pożyczki w (...) sp. z o.o. w kwocie 200.000 zł.

Wskazać należy również, że w § 4 aktu notarialnego Repetytorium A Nr (...) przenoszącego własność nieruchomości w K. przy ul. (...) na zabezpieczenie, zawartej między I. i P. P. (1), (...) sp. z o.o. pożyczki, P. P. (1) podał zaniżoną względem ceny zakupu wartość nieruchomości w kwocie 325.000 zł. Wskazana pożyczka została udzielona zaledwie kilkanaście dni po sprzedaży nieruchomości przez E. i J. B. (2) I. P. (1). Niemożliwym jest zatem przyjęcie, że w tak krótkim czasie wartość nieruchomości spadła o prawie 100.000 zł. Powyższe znajduje potwierdzenie zarówno w opinii biegłego rzeczoznawcy, który wycenił nieruchomość przy ul. (...) w K. na kwotę 431.000 zł, jak i w zgodnym ustaleniu stron, które określiły jej wartość na kwotę 420.000 zł. Z poczynionych ustaleń faktycznych wynika również, że oskarżeni pożyczkę spłacili jedynie w niewielkim zakresie, co wskazuje, że albo nie dysponowali środkami finansowymi na ten cel, albo nie zależało im na spłaceniu również tego zobowiązania, a co za tym idzie, również na utrzymaniu własności nieruchomości, którą w przypadku niespłacenia pożyczki miała przejść definitywnie (...) sp. z o.o.

Sposób działania I. i P. P. (1), i sekwencja następujących po sobie zdarzeń, zdaniem Sądu pozwala twierdzić, że nabycie od E. i J. B. (2) prawa własności nieruchomości z odroczonym terminem płatności miało na celu wyłącznie uzyskanie majątku mogącego stanowić przedmiot zabezpieczenia, co było konieczne dla uzyskania pożyczki gotówkowej, którą oskarżeni przeznaczyci następnie na niewiadome cele, jednakże z całą pewnością nie na spłatę zobowiązań.

Odnosząc się natomiast do strony podmiotowej stwierdzić należy, że oskarżeni działali umyślnie z zamiarem bezpośrednim. I. i P. P. (1) wprowadzili w błąd E. i J. B. (2), co do możliwości i zamiaru dokonania zapłaty za zakupioną nieruchomość, albowiem nie posiadali środków pieniężnych na realizację zaciągniętego zobowiązania. Na skutek świadomego wprowadzenia pokrzywdzonych w błąd co do możliwości uzyskania ceny sprzedaży podpisali oni akt notarialny, na mocy którego I. P. (1) nabyła prawo własności nieruchomości w K. przy ul. (...). Jednocześnie podejmowane początkowo przez P. P. (1), a następnie również I. P. (1) działania miały na celu właśnie doprowadzenie do takiego stanu rzeczy. To P. P. (1) wielokrotnie informował pokrzywdzonych o ich dobrej sytuacji finansowej, wspólnie z I. P. (1) wielokrotnie zapewniali, że dokonają płatności. Co więcej, P. P. (1) chcąc wytworzyć u pokrzywdzonych przeświadczenie o zamiarze dokonania zapłaty przedstawił J. B. (2) nieprawdziwy dokument potwierdzający dokonanie przelewu kwoty 20.000 zł na konto pokrzywdzonego, wskazywał również konkretne terminy, w których miał dokonać płatności, a których nigdy nie dotrzymał. Takie działanie wskazuje jednoznacznie na przemyślane działanie, którego celem było zwodzenie pokrzywdzonych i wyłącznie dłuższe utrzymywanie ich w błędzie, co do rzeczywistych zamiarów, jak również powstrzymanie ich przed podjęciem ewentualnych kroków prawnych.

Zatem uznać należało, że oskarżonym towarzyszył zamiar bezpośredni kierunkowy popełnienia przestępstwa oszustwa. Jak wskazano wyżej, P. i I. P. (1) już w momencie zawierania umowy kupna nieruchomości obejmowali swoją świadomością nie tylko to, że wprowadzają w błąd E. i J. B. (2), co do możliwości i zamiaru zapłaty ceny sprzedaży przez I. P. (1), ale także i to, że doprowadzają ich w ten sposób do niekorzystnego rozporządzenia mieniem (uzyskując nieruchomość o wartości 420.000 zł) i jednocześnie chcieli wypełnienia tych znamion.

Sąd uznał przy tym, że oskarżeni dopuścili się popełnienia przestępstwa oszustwa w stosunku do mienia znacznej wartości. Zgodnie, bowiem z treścią art. 115 §5 k.k. mieniem znacznej wartości jest mienie, którego wartość w czasie popełnienia czynu zabronionego przekracza 200.000 zł, przy czym wartość nieruchomości będącej przedmiotem wyłudzenia wynosiła 420.000 zł.

Działanie oskarżonych przybrało formę współsprawstwa. Współsprawstwo polega na tym, że dwie lub więcej osób, działając w porozumieniu, realizuje czyn zabroniony, przy czym owo porozumienie musi nastąpić przed lub w trakcie tej realizacji, jego forma jest dowolna, a istotę wyczerpuje uzgodnienie popełnienia wspólnie przestępstwa. Działanie takie ma miejsce zarówno wówczas, gdy każda ze współdziałających osób realizuje znamiona czynu zabronionego,

jak i wówczas, gdy dokonują przestępstwa według uzgodnionego podziału ról, ale wykonywana przez każdego z nich czynność ma istotne znaczenie dla popełnienia czynu. (vide: wyrok SN z dn. 19.06. 1978 r., OSNKW 1978, poz. 110).

Działanie I. i P. P. (1) od początku realizowane było według wcześniej przyjętego planu. Rolą P. P. (1) było stworzenie warunków do realizacji transakcji, w tym wytworzenie u pokrzywdzonych przeświadczenia, co do posiadania środków na sfinansowanie zakupu nieruchomości i dokonania terminowej zapłaty, natomiast I. P. (1) była formalnym nabywcą nieruchomości, co było konieczne z uwagi na prowadzone przeciwko P. P. (1) liczne postępowania egzekucyjne i związane z tym zagrożenie zajęcia jego majątku. Jednocześnie P. P. (1), w zakresie zaciągniętego przez żonę zobowiązania solidarnie z I. P. (1) poddał się w akcie notarialnym egzekucji w trybie 777 § 1 pkt. 4 k.p.c., co miało sprawiać wrażenie dodatkowej gwarancji jego wykonania.

Wymierzając oskarżonym karę Sąd miał na względzie następujące okoliczności:

Uznając sprawstwo i winę oskarżonych za udowodnioną, Sąd wymierzył za przestępstwo kwalifikowane z art. 286 § 1 k.k. w zw. z 294 § 1 k.k.:

- I. P. (1) – karę 1 roku pozbawienia wolności,
- P. P. (1) – karę 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności.

Jako okoliczność obciążającą, co do obojga oskarżonych Sąd przyjął szczególnie wyrachowany sposób działania. I. i P. P. (1) wykorzystując szczególne zaufanie jakim pokrzywdzeni darzyli ich z racji długoletniej znajomości, dla własnych korzyści majątkowych, bez żadnych skrupułów pozbawili E. i J. B. (2) nieruchomości przedstawiającej nie tylko znaczną wartość, ale stanowiącą dorobek ich życia. Oskarżeni pomimo deklaracji P. P. (1), co do zamiaru dokonania zapłaty, do dnia dzisiejszego nie podjęli żadnych starań o naprawienie szkody, co więcej na żadnym etapie nie podjęli nawet kontaktu z pokrzywdzonymi w celu uzgodnienia warunków spłaty, co dobitnie świadczy o gołosłownym charakterze ich deklaracji na użytek prowadzonego postępowania.

Okolicznością obciążającą w przypadku P. P. (1) była również jego uprzednia – siedmiokrotna karalność, w tym czterokrotna za przestępstwa przeciwko mieniu, co pozwala jednoznacznie przyjąć, że nie jest on przestępcą przypadkowym, a wręcz przeciwnie popełnianie przez niego przestępstw stanowi stały sposób jego postępowania i jawi się jako wypróbowana i łatwa metoda na zdobywanie środków finansowych. Jednocześnie świadczy o jawnym lekceważeniu obowiązujących norm prawnych i winno spotkać się z odpowiednio surową represją karną. Jako okoliczność łagodzącą w stosunku do I. P. (1) Sąd uznał jej dotychczasową niekaralność za przestępstwa.

W stosunku do oskarżonego P. P. (1), Sąd nie znalazł żadnych okoliczności łagodzących.

Wymierzając oskarżonym, obok kary pozbawienia wolności, karę grzywny Sąd kierował się potrzebą kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa, a w tym zakresie zwłaszcza zapobieżeniu społecznemu poczuciu bezkarności sprawcy i braku odpowiedniej reakcji organów wymiaru sprawiedliwości na popełnienie przestępstw. Ustalona wysokość stawek dziennych w ocenie Sądu jest adekwatna do stopnia zawinienia oskarżonych i społecznej szkodliwości przypisanego im czynu – wyrażająca się w wyżej przywołanych okolicznościach obciążających, natomiast stawka dzienna odpowiada stosunkom majątkowym i możliwościom zarobkowym oskarżonych. Sąd miał na uwadze obecną sytuację życiową i majątkową oskarżonych, jednakże zarówno I. P. (1), jak i P. P. (1) mogą podjąć zatrudnienie, a tym samym przy dołożeniu określonych starań mają faktyczne możliwości na zdobycie środków na zapłatę należności sądowych, co w sferze materialnej pozwoli im odczuć naganność ich poczynań.

Sąd uznał przy tym, że w niniejszej sprawie wystąpiły przesłanki do zastosowania wobec I. P. (1) dobrodziejstwa warunkowego zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności. Oskarżona nie należy do grona sprawców niepoprawnych, w przypadku których tylko bezwzględna kara może wdrożyć ją do przestrzegania porządku prawnego. Oskarżona nie była dotychczas karana, co wskazuje na incydentalny charakter popełnionego przez nią czynu. W związku z powyższym Sąd stanął na stanowisku, że należy oskarżonej dać szansę na naprawienie swoich błędów,

mając również nadzieję, że wymierzenie kary z warunkowym zawieszeniem jej wykonania będzie dla oskarżonej wystarczającą przestrożą przed ponownym wchodzeniem w konflikt z prawem. Określając przy tym trzyletni okres próby, Sąd doszedł do przekonania, że jest on konieczny dla osiągnięcia względem oskarżonej celów kary, jednocześnie pozwoli na ewentualną odpowiednią reakcję wymiaru sprawiedliwości w przypadku naruszenia przez nią porządku prawnego. Zdaniem Sądu konieczne było również oddanie I. P. (1) w okresie próby pod dozór kuratora sądowego, jak również zobowiązanie do informowania kuratora o przebiegu okresu próby z częstotliwością jeden raz na sześć miesięcy, co stworzy możliwość wychowawczego oddziaływania na oskarżoną poprzez sprawowanie nad nią systematycznej kontroli.

Odnoszą się do wymiaru kary orzeczonej wobec P. P. (1) wskazać należy, że jest ona karą surową, oddaje jednak stopień winy oskarżonego, uwzględnia wysoki stopień szkodliwości społecznej przypisanego mu czynu. Sąd uznał, że tylko taka kara będzie dla oskarżonego bodźcem do przemyślenia swego postępowania, a z drugiej strony spełni swoje cele tak zapobiegawcze, jak i wychowawcze oraz spowoduje, iż będzie on miał świadomość realnego zagrożenia, jakie niesie za sobą popełnianie kolejnych przestępstw, w szczególności przestępstw przeciwko mieniu. Dotychczas, bowiem pomimo siedmiokrotnej karalności, wobec P. P. (1) orzekane były kary wolnościowe lub kara pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania, co zdaniem Sądu jedynie utwierdzało oskarżonego w poczuciu bezkarności, a które to myślenie winno ulec radykalnej zmianie.

Jednocześnie Sąd nie mógł uwzględnić wniosku Prokuratora i pełnomocnika oskarżycieli posiłkowych o orzeczenie na podstawie art. 46 §1 k.k., wobec I. P. (1) i P. P. (1) solidarnie na rzecz E. i J. B. (2) obowiązku naprawienia szkody. Oskarżyciele posiłkowi dysponują, bowiem tytułem wykonawczym w postaci aktu notarialnego Rep. A nr (...) z dnia 29.01.2016r., gdzie w §6 aktu I. P. (1) zobowiązała się do zapłaty na rzecz E. i J. B. (2) kwoty 420.000 zł najdalej do dnia 28.02.2016r. tytułem ceny sprzedaży wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie do dnia zapłaty i to z majątku osobistego oraz majątku objętego wspólnością małżeńską, na co P. P. (1) wyraził zgodę i w zakresie tego zobowiązania poddała się solidarnie z P. P. (1) egzekucji w trybie art. 777 §1 pkt 4 k.p.c. na podstawie aktu. Powyższemu tytułowi egzekucyjnemu została nadana przeciwko dłużnikowi I. P. (1) klauzula wykonalności postanowieniem referendarza sądowego w Sądzie Rejonowym w Złotowie z dnia 21.03.2016r., sygn. I Co 231/16. Postanowieniem Sądu Rejonowego w Złotowie z dnia 26.01.2017r., sygn. I Co 919/16 tytułowi egzekucyjnemu została nadana przeciwko dłużnikowi P. P. (1) klauzula wykonalności, z zastrzeżeniem, że odpowiedzialność dłużnika P. P. (1) jest solidarna z I. P. (1) (akta Km 287/16). Przepis art. 415 § 1 zdanie drugie k.p.k. wyłącza zaś możliwość zastosowania tego środka, jeśli o obowiązku naprawienia szkody z przestępstwa już orzeczono lub toczy się w tej sprawie inne postępowanie. Przepis ten ma charakter bezwzględny i okoliczności w nim ujęte wyłączają orzeczenie obowiązku naprawienia szkody lub zadośćuczynienia krzywdzie w ramach orzeczenia sądu karnego, nawet jeśli nie doszło do wyegzekwowania żadnej kwoty (vide: wyrok SN z dnia 17 lipca 2014 r., III KK 54/14, OSNKW 2015, nr 1, poz. 4; wyrok SN z dnia 26 lutego 2014 r., III KK 429/13, LEX nr 1446451). Skoro pokrzywdzeni dysponują tytułem wykonawczym, który uprawnia ich do egzekucji wskazanej kwoty, orzekanie o obowiązku naprawienia szkody nie tylko naruszyłoby zakaz wynikający z art. 415 § 1 zdanie drugie k.p.k., ale spowodowałoby również, że w obrocie funkcjonowały dwa tytuły uprawniające do egzekucji tożsamej kwoty, co mogłoby spowodować bezpodstawne wzbogacenie pokrzywdzonych.

O obowiązku zwrotu oskarżycielom posiłkowym wydatków związanych z ustanowieniem przez nich pełnomocnika, Sąd orzekł na podstawie przepisów wskazanych w punkcie 5 i 6 wyroku, zasądając od oskarżonych P. i I. P. (1) solidarnie na rzecz pokrzywdzonych E. B. i J. B. (2) kwotę po 4.200 zł.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie przepisów zawartych w punkcie 7 części rozstrzygającej wyroku, mając na uwadze obecną sytuację rodzinną i majątkową oskarżonych, jak również fakt orzeczenia wobec oskarżonego P. P. (1) bezwzględnej kary pozbawienia wolności.

SSO Izabela Dehmel

ZARZĄDZENIE

Proszę:

1. Odnotować uzasadnienie w kontrolce uzasadnień.
2. Odpis wyroku z uzasadnieniem doręczyć obrońcy oskarżonego P. P..
3. Na podstawie art. 120§1 k.p.k. wezwać oskarżoną I. P. (1) do uzupełnienia w terminie 7 dni od daty doręczenia pisma, braków formalnych apelacji z dnia 26.02.2019r. poprzez jej podpisanie, pod rygorem odmowy przyjęcia apelacji.
4. Na podstawie art. 78 §1 k.p.k. wyznaczyć dla oskarżonej I. P. (1) obrońcę z urzędu w osobie adw. A. P. (2), albowiem nie jest w stanie ponieść kosztów obrony bez uszczerbku dla niezbędnego utrzymania siebie i rodziny.
5. Notować zarządzenie o wyznaczeniu obrońcy.
6. O treści zarządzenia zawiadomić oskarżoną (podać dane kontaktowe) i obrońcę doręczając odpis wyroku z uzasadnieniem.
7. Za 14 dni lub z apelacją.

P., dn. 18.03.2019r.

SSO Izabela Dehmel